

Yakılmamış Soba Hikayesi

– burak1907 · 09 Ekim 2015

güzle kışın doksanüçte yoldaş
üstü çizilmemiş kestanenin
tadındaydı henüz o sancısız şiir
şaşkınca yüzüme vurulunca o telaş
koridorları daralmıştı hastanenin
öte yandan sensiz üşüyene kızar
meğer ayaza sarılırmış vefalı Eskişehir

soba kenarına ilişmemiş bir kedinin
keyfindeyken tek düze mısralarım
baba olmak ne zormuş arkadaş
kaç doğuma razıysa o teneşir
lafı mı olurdu yaş yirmi yedinin
bir meleğin kanat çırpışıydı yavaş yavaş

o bana gülüşün, bak her saniyesini saklar
masumluğa serili ezelden garipliği hasırlarım
az çok kabahat bir bilse kendinin
sıfır ümide örtünmüşken nasıl yeşerir
bilmezsin özlemim saatlere bin küs asırlarım
hayatımın belki sen tek endişesiydin

hani açması gözlenen güzide tohum
toplasan altı üstü iki kişiye kokar
burcu burcuydu dün gibi hatırlarım
dualarımız boğazımızda boğum boğum
o ara sen cennetin güvertesindeydin
ekime öfkesi anlamsız küsmüştü rüzgar
ne çok severdim artık hazanıma bile üşenir
kar etmiyor yaprak dolusu ısrarlarım
henüz bitmemiş yorgun şair bestesiydin

Akdenize fısıldanmış avuç avuç dualar
anladım ki Yüce Mevlada sabırla bekleşir
sen olmayınca zaten yıkık dökük satırlarım

ilk bakışınla beyaz aşkın ta kendisiydin
üç kağıt bir kalemdi topu topu güruhum
bir fırsat bulsa dizeler çabucak yerleşir
otururdu yanına dinlerdi gizliden gar
her zaman kalbimin en köşesindeydin

doğmamış çocuğun beşiği nasıl kımıldar
şimdi öylesine boş sallanır ruhum
bir gün dökülürse çınar altı esrarlarım
sorulursa serçeli küçücük bahçeli mezar
bil ki sen Allahın en güzel hediyesiydin
bir bakarsın senin kızına da yetişir
her dem taze güfteli sonbahar seralarım
dr.süreyya burak önder